

The Manhattan Declaration

Greek Translation

The official text of the Manhattan Declaration is the copyrighted English version which can be downloaded at the Manhattan Declaration website.

Translations into other languages are provided as a courtesy and may not be exact.

[Manhattan
Declaration.org](http://ManhattanDeclaration.org)

Διακήρυξη του Μανχάταν: Μια Έκκληση Χριστιανικής Συνείδησης

Συνετάχθη στις 20 Οκτωβρίου 2009

Δημοσιεύτηκε στις 20 Νοεμβρίου 2009

ΚΗΡΥΓΜΑ

Οι Χριστιανοί είναι κληρονόμοι μιας παράδοσης 2000 ετών μαρτυρίας του λόγου του Θεού, αναζητώντας δικαιοσύνη στις κοινωνίες μας, αντιστεκόμενοι στην τυραννία, και προσφοράς με συμπόνια στους φτωχούς, του καταπιεσμένους και τους βασανισμένους.

Ενώ αντιλαμβανόμαστε πλήρως τις ατέλειες και τις ελλείψεις των Χριστιανικών θεσμών και κοινοτήτων σε όλες τις ιστορικές περιόδους, αξιώνουμε την κληρονομία αυτών των Χριστιανών που υπερασπίστηκαν αθώες ζωές σώζοντας παρατημένα βρέφη από σωρούς σκουπιδιών στις Ρωμαϊκές πόλεις και αποκηρύσσοντας δημοσίως την Αυτοκρατορική θέσπιση της παιδοκτονίας. Θυμόμαστε με ευλάβεια αυτούς τους πιστούς που θυσίασαν τις ζωές τους παραμένοντας στις Ρωμαϊκές πόλεις για να φροντίσουν τους αρρώστους και τους ετοιμοθάνατους κατά τη διάρκεια των λοιμών, και οι οποίοι πέθαναν γενναία στις μεγάλες αρένες αντί να απαρνηθούν τον Κύριό τους.

Αφότου οι βάρβαρες φυλές κατέκτησαν την Ευρώπη, τα Χριστιανικά μοναστήρια διατήρησαν όχι μόνο τη Βίβλο αλλά επίσης και την λογοτεχνία και την τέχνη του Δυτικού πολιτισμού. Ήταν οι Χριστιανοί που πολέμησαν το κακό της σκλαβιάς: Παπικά διατάγματα τον 16^ο και 17^ο αιώνα επέκριναν την πρακτική της σκλαβιάς και αφόρισαν πρώτα οποιονδήποτε είχε ανάμειξη με το δουλεμπόριο. Οι ευαγγελικοί Χριστιανοί στην Αγγλία, οδηγούμενοι υπό τον Τζον Γουέσλι και τον Γουίλιαμ Γουίλμπερφορς, έβαλαν τέλος στο δουλεμπόριο στην χώρα αυτή. Χριστιανοί υπό την ηγεσία του Γουίλμπερφορς δημιούργησαν επίσης εκατοντάδες κοινότητες για την βοήθεια των φτωχών, των φυλακισμένων, και των παιδιών που εργάζονταν αλυσοδεμένα σε μηχανές.

Στην Ευρώπη , οι Χριστιανοί αμφισβήτησαν τις θεϊκές αξιώσεις των βασιλιάδων και επιτυχημένα πολέμησαν για να θεσπίσουν την εξουσία του νόμου και της ισορροπίας των κυβερνητικών δυνάμεων, που έκαναν την σύγχρονη δημοκρατία να είναι δυνατή. Και στην Αμερική, οι Χριστιανές γυναίκες στάθηκαν στην εμπροσθοφυλακή του κινήματος των σουφραζέτων. Οι μεγάλες σταυροφορίες των κοινωνικών δικαιωμάτων των δεκαετιών του 1950 και 60 οδηγήθηκαν από Χριστιανούς που βασίζονταν στις Γραφές και επιβεβαίωναν την δόξα της εικόνας του Θεού σε κάθε ανθρώπινο πλάσμα ανεξάρτητα από την εθνικότητα, την θρησκεία, την ηλικία ή την τάξη.

Αυτή η ίδια αφοσίωση στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια οδήγησε τους Χριστιανούς την τελευταία δεκαετία να εργαστούν για να βάλουν τέλος στην απάνθρωπη μάστιγα του σύγχρονου δουλεμπορίου και της σεξουαλικής σκλαβιάς, να δώσουν συμπονετική φροντίδα σε ασθενείς του AIDS στην Αφρική, και να βοηθήσουν σε μυριάδες άλλους σκοπούς ανθρωπίνων δικαιωμάτων - από την παροχή καθαρού νερού σε αναπτυσσόμενα έθνη μέχρι την παροχή σπιτιών για δεκάδες χιλιάδες παιδιών που ορφάνεψαν από τον πόλεμο, τις ασθένειες και την διάκριση των φύλων.

Σαν και αυτούς που πέρασαν πριν από εμάς στην πίστη, οι Χριστιανοί σήμερα καλούμαστε να διακηρύξουμε το Ευαγγέλιο της ακριβής χάρης, να προστατεύσουμε την αληθινή αξιοπρέπεια του ανθρώπινου όντος και να σταθούμε για το κοινό καλό. Παραμένοντας αληθινή στο κάλεσμά της, το κάλεσμα της διακονίας, η εκκλησία μέσω της υπηρεσίας προς τους άλλους μπορεί να συνεισφέρει σε μεγάλο βαθμό στο δημόσιο καλό.

ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ

Εμείς, ως Ορθόδοξοι, Καθολικοί, και Ευαγγελικοί Χριστιανοί, συγκεντρωθήκαμε, ξεκινώντας στη Νέα Υόρκη στις 28 Σεπτεμβρίου 2009, για να κάνουμε την ακόλουθη διακήρυξη, την οποία υπογράφουμε ως άτομα, όχι εκ μέρους των οργανώσεών μας, αλλά μιλώντας προς και από τις κοινότητές μας. Δρούμε μαζί σε υπακοή στον έναν

πραγματικό Θεό, τον τριαδικό Θεό της αγιότητας και της αγάπης, που έχει απόλυτη εξουσία στις ζωές μας και με αυτή την εξουσία μας καλεί με πιστούς όλων των εποχών και όλων των εθνών να αναζητήσουμε και να υπερασπιστούμε το καλό όλων αυτών που φέρουν την εικόνα του. Διατυπώνουμε αυτή τη διακήρυξη υπό το φως της αληθείας που ενυπάρχει στην Αγία Γραφή, στη φυσική ανθρώπινη λογική (που είναι από μόνη της, κατά τη γνώμη μας, το δώρο ενός καλοκάγαθου Θεού), και στην ίδια τη φύση του ανθρώπου. Καλούμε όλους τους ανθρώπους της καλής θέλησης, πιστούς και μη πιστούς το ίδιο, να αναλογιστούν προσεκτικά και να σκεφτούν κριτικά τα ζητήματα στα οποία απευθυνόμαστε καθώς εμείς, με τον Άγιο Παύλο, ξεκινούμε αυτή την έκκληση στην συνείδηση καθενός υπό το βλέμμα του Θεού.

Ενώ η όλη βλέψη του Χριστιανικού ηθικού ενδιαφέροντος, περιλαμβανομένου ενός ειδικού ενδιαφέροντος για τους φτωχούς και τους ευάλωτους, απαιτεί την προσοχή μας, είμαστε ιδιαίτερος προβληματισμένοι με το γεγονός ότι στο έθνος μας σήμερα οι ζωές των αγέννητων, των ανάπηρων, και των ηλικιωμένων απειλούνται σοβαρά: ότι ο θεσμός του γάμου, που έχει ήδη δεχθεί επιθέσεις από την ασυδοσία, την απιστία και το διαζύγιο, βρίσκεται σε κίνδυνο επαναπροσδιορισμού ώστε να εξυπηρετήσει ιδεολογίες «της μόδας», ότι η ελευθερία της θρησκείας και τα δικαιώματα της συνείδησης κινδυνεύουν σοβαρά από αυτούς που θα χρησιμοποιούσαν τα όργανα του εξαναγκασμού για να υποχρεώσουν άτομα πίστης να συμβιβάσουν τις βαθύτερες πεποιθήσεις τους.

Επειδή η ιερότητα της ανθρώπινης ζωής, η αξιοπρέπεια του γάμου ως ένωση ανδρός και γυναικός, και η ελευθερία της συνείδησης και της θρησκείας είναι θεμελιώδεις αρχές της δικαιοσύνης και του κοινού καλού, είμαστε αναγκασμένοι από την Χριστιανική μας πίστη να μιλήσουμε και να πράξουμε υπερασπιζόμενοι τις αρχές αυτές. Σε αυτή τη διακήρυξη επιβεβαιώνουμε: 1) τη βαθιά, εγγενή, και ίση αξιοπρέπεια κάθε ανθρώπινου όντος ως πλάσματος που δημιουργήθηκε καθ' εικόνα του Θεού, και κατέχει τα εγγενή δικαιώματα της ίσης αξιοπρέπειας και ζωής, 2) το γάμο ως συζυγική ένωση ανδρός και γυναικός, θεσπισμένο από τον Θεό από την δημιουργία, και ιστορικά κατανοητό από πιστούς και μη πιστούς εξίσου, ως ο βασικότερος θεσμός της κοινωνίας και 3) τη θρησκευτική ελευθερία, η οποία βασίζεται στον χαρακτήρα του Θεού, το παράδειγμα

του Χριστού, και την εγγενή ελευθερία και αξιοπρέπεια των ανθρώπινων όντων που δημιουργήθηκαν κατ' εικόνα Θεού.

Είμαστε Χριστιανοί που συγκεντρωθήκαμε διαμέσω ιστορικών γραμμών εκκλησιαστικών διαφορών για να επιβεβαιώσουμε το δικαίωμά μας – και, ακόμη πιο σημαντικά, να επωμιστούμε την υποχρέωσή μας – να μιλήσουμε και να πράξουμε υπερασπιζόμενοι αυτές τις αλήθειες. Δεσμευόμαστε ο ένας στον άλλο, και στους συνανθρώπους μας πιστούς, ότι καμία δύναμη επί γης, είτε είναι πολιτιστική είτε πολιτική, θα μας φοβίσει αναγκάζοντάς μας να σιωπήσουμε ή συναινέσουμε. Είναι καθήκον μας να διακηρύξουμε το Ευαγγέλιο του Κυρίου και Σωτήρα Ιησού Χριστού στην πληρότητά του, τόσο εντός όσο και εκτός εποχής. Είθε ο Θεός να μας βοηθήσει να μην αποτύχουμε σε αυτό το καθήκον.

ΖΩΗ

Και εποίησεν ο Θεός τον άνθρωπον κατ' εικόνα εαυτού· κατ' εικόνα Θεού εποίησεν αυτόν· άρσεν και θήλυ εποίησεν αυτούς· Γένεση 1: 27

Εγώ ήλθον διά να έχωσι ζωήν και να έχωσιν αυτήν εν αφθονία. Ιωάννης 10:10

Αν και το δημόσιο αίσθημα έχει μετακινηθεί προς μια κατεύθυνση υπέρ της διατήρησης της ζωής, σημειώνουμε μετά λύπης ότι η ιδεολογία υπέρ της άμβλωσης επικρατεί σήμερα στην κυβέρνησή μας. Πολλοί στην παρούσα διοίκηση επιθυμούν να νομιμοποιήσουν τις αμβλώσεις σε οποιοδήποτε στάδιο της εμβρυικής ανάπτυξης, και θέλουν να παρέχουν αμβλώσεις εις βάρος των φορολογούμενων. Πλειοψηφίες και στις δύο πλευρές του Κογκρέσου διατηρούν απόψεις υπέρ της άμβλωσης. Το Ανώτατο Δικαστήριο, του οποίου η διαβόητη απόφαση του 1973 στην υπόθεση *Roe v. Wade* απογύμνωσε τα αγέννητα έμβρυα από νομική προστασία, εξακολουθεί να μεταχειρίζεται την επιλεκτική άμβλωση ως θεμελιώδες θεσμικό δικαίωμα, αν και έχει εγκρίνει ως θεσμικά επιτρεπτούς κάποιους συγκεκριμένους περιορισμούς στην άμβλωση. Ο Πρόεδρος λέει ότι επιθυμεί να μειώσει την «ανάγκη» για αμβλώσεις – έναν αξιοσύστατο

στόχο. Αλλά έχει επίσης δεσμευτεί να κάνει τις αμβλώσεις πιο εύκολα και ευρέως διαθέσιμες καταργώντας νόμους που απαγορεύουν την κρατική επιχορήγηση, απαιτώντας περιόδους αναμονής για τις γυναίκες που επιδιώκουν αμβλώσεις, και την γονεϊκή συγκατάθεση για τις αμβλώσεις που πραγματοποιούνται σε ανήλικες. Η κατάργηση αυτών των σημαντικών και αποτελεσματικών νόμων υπέρ ζωής δεν μπορούν λογικά να αναμένεται να κάνουν οτιδήποτε άλλο παρά να αυξήσουν σημαντικά τον αριθμό των επιλεκτικών αμβλώσεων από τις οποίες οι ζωές αμέτρητων παιδιών τελειώνουν πριν καν γεννηθούν. Η δέσμευσή μας στην ιερότητα της ζωής δεν είναι ένα θέμα πίστης οπαδού, διότι αναγνωρίζουμε ότι στα τριάντα έξι χρόνια από την απόφαση *Roe v. Wade*, εκλεγμένοι επίσημοι και διορισμένοι και των δύο μεγάλων πολιτικών κομμάτων έχουν υπάρξει συνένοχοι παρέχοντας νομική άφεση σε αυτό που ο Πάπας Ιωάννης Παύλος II περιέγραψε ως «πολιτισμό θανάτου». Καλούμε όλους τους επισήμους της χώρας μας, εκλεγμένους και διορισμένους, να προστατεύσουν και να υπηρετήσουν κάθε μέλος της κοινωνίας μας, περιλαμβανομένων και των πιο περιθωριοποιημένων, άφωνων και ευάλωτων ανάμεσά μας.

Ο πολιτισμός του θανάτου αναπόφευκτα φθηνώνει τη ζωή σε κάθε της στάδιο και συνθήκες προωθώντας την πεποίθηση ότι οι ζωές που δεν είναι τέλειες, ώριμες ή βολικές είναι αναλώσιμες. Όπως προέβλεψαν πολλοί πάνσοφοι, η έκπτωση της ζωής που ξεκίνησε με την άμβλωση έχει τώρα εξαπλωθεί. Για παράδειγμα, η ανθρώπινη εβρουο-καταστροφική έρευνα και δημόσια επιχορήγησή της προωθούν στο όνομα της επιστήμης και της ανάπτυξης θεραπειών και αγωγών για ασθένειες και τραυματισμούς. Ο Πρόεδρος και πολλοί στο Κογκρέσο υπεραμύνονται της επέκτασης της εμβρυονικής έρευνας ώστε να περιλαμβάνει την επιχορήγηση των φορολογουμένων σε «θεραπευτική κλωνοποίηση». Αυτό θα είχε ως αποτέλεσμα την βιομηχανική μαζική παραγωγή ανθρώπινων εμβρύων που θα σκοτώνονταν προκειμένου να παράγουν γενετικά εξειδικευμένα βλαστοκύτταρα και ιστούς. Στην αντίπερα όχθη, μια αυξανόμενη ισχυρή κίνηση για την προώθηση της υποβοηθούμενης αυτοκτονίας και της «εθελοντικής» ευθανασίας απειλεί τις ζωές των ευάλωτων ηλικιωμένων και ανάπηρων ατόμων. Αντιλήψεις της ευγονικής όπως το δόγμα της *lebensunwertes Leben* («ζωής ανάξιας για ζωή») προωθήθηκαν αρχικά στην δεκαετία του 1920 από διανοούμενους στα ανώτερα σαλόνια της Αμερικής και της Ευρώπης. Για πολύ καιρό θαμμένη στην

ατίμωση μετά τις φρικαλεότητες στα μέσα του 20^{ου} αιώνα, επέστρεψε από τον τάφο. Η μόνη διαφορά είναι πως τώρα τα δόγματα των ευγονιστών είναι ενδεδυμένα με τη γλώσσα της «ελευθερίας», της «αυτονομίας» και της «επιλογής».

Θα είμαστε ενωμένοι και ακούραστοι στις προσπάθειές μας να απωθήσουμε το δικαίωμα δολοφονίας που ξεκίνησε με την εγκατάλειψη των αγέννητων στην άμβλωση. Θα εργαστούμε, όπως έχουμε πάντα εργαστεί, για να φέρουμε βοήθεια, παρηγοριά, και φροντίδα στις εγκύους που έχουν ανάγκη και σε αυτούς που έχουν γίνει θύματα από την άμβλωση, ακόμη και αν πιστεύουμε ακράδαντα ενάντια στην διεφθαρμένη και υποβιβαστική αντίληψη ότι μπορεί κατά κάποιο τρόπο να είναι προς όφελος των γυναικών να θέτουν εαυτούς στην εκούσια δολοφονία των αγέννητων παιδιών τους. Το μήνυμά μας είναι, και θα είναι πάντα, ότι η δίκαιη, ανθρώπινη, και πραγματικά Χριστιανική απάντηση σε προβληματικές εγκυμοσύνες είναι για όλους μας η αγάπη και η φροντίδα για την μητέρα και το παιδί εξίσου.

Μια πραγματικά προφητική Χριστιανική μαρτυρία θα καλέσει επιμόνως αυτούς που τους έχει εμπιστευθεί προσωρινή εξουσία να εκπληρώσουν την πρώτη υποχρέωση της κυβέρνησης: να προστατεύσουν τους αδύναμους και τους ευάλωτους ενάντια σε βίαιες επιθέσεις, και να το πράξουν χωρίς μεροληψία και διακρίσεις. Η Βίβλος μας επιβάλλει να υπερασπιστούμε αυτούς που δεν μπορούν να το πράξουν οι ίδιοι, να μιλήσουμε για αυτούς που δεν μπορούν να μιλήσουν. Και έτσι υπερασπιζόμαστε και μιλάμε για τα αγέννητα, τους ανήμπορους, και τους εξαρτημένους. Αυτό που καταστά σαφές η Βίβλος και το φως της λογικής, αυτό πρέπει να κάνουμε σαφές. Πρέπει να είμαστε πρόθυμοι να υπερασπιστούμε, ακόμη και με κίνδυνο και κόστος των εαυτών και των θεσμών μας, τις ζωές των αδελφών μας σε κάθε στάδιο της ανάπτυξης και σε κάθε περίπτωση.

Το ενδιαφέρον μας δεν περιορίζεται στο δικό μας έθνος. Σε όλη την υδρόγειο, γινόμαστε μάρτυρες περιπτώσεων γενοκτονιών και «εθνικών εκκαθαρίσεων», την αποτυχία να βοηθήσουμε αυτούς που υποφέρουν ως αθώα θύματα πολέμου, την παραμέληση και την κακοποίηση παιδιών, την εκμετάλλευση των ευάλωτων εργατών, την ανθρώπινη διακίνηση κοριτσιών και νεαρών γυναικών, την εγκατάλειψη των ηλικιωμένων, την φυλετική καταπίεση και διάκριση, την δίωξη των πιστών κάθε πίστης, και την αποτυχία

να γίνουν τα απαραίτητα βήματα για να σταματήσει η επέκταση ασθενειών που μπορούν να προληφθούν, όπως το AIDS. Βλέπουμε αυτές τις παρωδίες να πηγάζουν από την ίδια απώλεια της έννοιας της αξιοπρέπειας των ανθρώπων και της ιερότητας της ανθρώπινης ζωής που οδηγεί την βιομηχανία της άμβλωσης και τις κινήσεις για την υποβοηθούμενη αυτοκτονία, την ευθανασία και την ανθρώπινη κλωνοποίηση για βιοιατρική έρευνα. Και έτσι η δική μας είναι, και πρέπει να είναι, μια πραγματικά συνεπής ηθική αγάπης και ζωής για όλους τους ανθρώπους σε όλες τις συνθήκες.

ΓΑΜΟΣ

Και είπε ο Αδάμ, Τούτο είναι τώρα οστούν εκ των οστέων μου και σαρξ εκ της σαρκός μου· αυτή θέλει ονομασθή ανδρίς, διότι εκ του ανδρός αυτή ελήφθη. Διά τούτο θέλει αφήσει ο άνθρωπος τον πατέρα αυτού και την μητέρα αυτού, και θέλει προσκολληθή εις την γυναίκα αυτού· και θέλουσιν είσθαι οι δύο εις σάρκα μίαν. Γένεση 2:23-24

Το μυστήριον τούτο είναι μέγα, εγώ δε λέγω τούτο περί Χριστού και περί της εκκλησίας. Πλην και σεις οι καθ' ένα έκαστος την εαυτού γυναίκα ούτως ας αγαπά ως εαυτόν, η δε γυνή ας σέβηται τον άνδρα. Εφεσίους 5:32-33

Στην Γραφή, η δημιουργία του άντρα και της γυναίκας, και η ένωσή τους σε σάρκα μία ως σύζυγοι, είναι το κορυφαίο επίτευγμα της δημιουργίας του Θεού. Στην μεταβίβαση της ζωής και την ανατροφή των παιδιών, οι άντρες και οι γυναίκες που ενώθηκαν ως σύζυγοι λαμβάνουν την μεγάλη τιμή να είναι σύντροφοι με τον ίδιο τον Θεό. Ο γάμος λοιπόν, είναι ο πρώτος θεσμός της ανθρώπινης κοινωνίας – πράγματι είναι ο θεσμός πάνω στον οποίο όλοι οι άλλοι ανθρώπινοι θεσμοί έχουν βασιστεί. Στην Χριστιανική παράδοση αναφερόμαστε στον γάμο ως «γάμου κοινωνία» για να επισημάνουμε το γεγονός ότι είναι ένας θεσμός θεσπισμένος από τον Θεό, και ευλογημένος από τον Χριστό με την συμμετοχή του στον γάμο της Κανά στην Γαλιλαία. Στην Βίβλο, ο ίδιος ο Θεός ευλογεί και έχει τον γάμο στο υψηλότερο βάθρο.

Η τεράστια ανθρώπινη εμπειρία επιβεβαιώνει ότι ο γάμος είναι ο αρχικός και σημαντικότερος θεσμός για την διατήρηση της υγείας, της εκπαίδευσης, και της

πρόνοιας όλων των ατόμων σε μία κοινωνία. Όπου ο γάμος τιμάται, και όπου υπάρχει μια ανθούσα κουλτούρα γάμου, όλοι επωφελούνται – οι ίδιοι οι σύζυγοι, τα παιδιά τους, οι κοινότητες και οι κοινωνίες μέσα στις οποίες ζουν. Όπου η κουλτούρα του γάμου αρχίζει να καταπέφτει, κοινωνικές παθολογίες κάθε είδους σύντομα αρχίζουν να εμφανίζονται. Δυστυχώς, έχουν γίνει μάρτυρες μέσα στο πέρασμα των τελευταίων δεκαετιών μιας σοβαρής διάβρωσης της κουλτούρας του γάμου στην χώρα μας. Ίσως η πιο χαρακτηριστική – και ανησυχητική – ένδειξη είναι ο δείκτης γεννήσεων εκτός γάμου. Πριν από λιγότερο από πενήντα χρόνια, ήταν κάτω από 5 τοις εκατό. Σήμερα είναι πάνω από 40 τοις εκατό. Η κοινωνία μας – και ειδικά οι φτωχότεροι και πιο ευάλωτοι τομείς της, όπου ο δείκτης γεννήσεων εκτός γάμου είναι πολύ υψηλότερος ακόμη και από τον εθνικό μέσο όρο – πληρώνει ένα τεράστιο τίμημα σε παραβατικότητα, κατάχρηση ναρκωτικών, έγκλημα, φυλάκιση, απελπισία και απόγνωση. Άλλες ενδείξεις είναι η διάχυτη εκτός γάμου σεξουαλική συμβίωση και ένας αποκαρδιωτικά υψηλός δείκτης διαζυγίων.

Ομολογούμε μετά θλίψης ότι οι Χριστιανοί και οι θεσμοί μας έχουν πολύ συχνά αποτύχει σκανδαλωδώς να διατηρήσουν το θεσμό του γάμου και να επιδείξουν στον κόσμο το πραγματικό μήνυμα του γάμου. Στον βαθμό που έχουμε με περισσή ευκολία υιοθετήσει την κουλτούρα του διαζυγίου και παραμένει σιωπηλοί για τις κοινωνικές πρακτικές που υπονομεύουν την αξιοπρέπεια του γάμου, μετανοούμε και καλούμε όλους τους Χριστιανούς να πράξουν το ίδιο.

Για να ενισχύσουμε τις οικογένειες, πρέπει να σταματήσουμε να εκλαμπρύνουμε την ασυδοσία και την απιστία και να αποκαταστήσουμε στον λαό μας μια αίσθηση της μεγάλης ομορφιάς, του μυστηρίου, και της ιερότητας της πιστής συζυγικής αγάπης. Πρέπει να αναμορφώσουμε τις κακές πολιτικές που συνεισφέρουν στην αποδυνάμωση του θεσμού του γάμου, περιλαμβανομένης της αμφίβολης ιδέας του μονομερούς διαζυγίου. Πρέπει να εργαστούμε στο νομικό, πολιτιστικό και θρησκευτικό τομέα για να ενσταλάξουμε στους νέους ανθρώπους μια υγιή αντίληψη για το τι είναι γάμος, τι απαιτεί και γιατί αξίζει την δέσμευση και τις θυσίες που κάνουν οι πιστοί σύζυγοι.

Η υποκίνηση για τον επαναπροσδιορισμό του γάμου προκειμένου να αναγνωρίσει σχέσεις ίδιου φύλου και πολλαπλών συντρόφων είναι μάλλον το σύμπτωμα, παρά η αιτία, της διάβρωσης της κουλτούρας του γάμου. Ανακλά μια έλλειψη κατανόησης του νοήματος του γάμου όπως έχει ενσωματωθεί στους κοινωνικούς και θρησκευτικούς μας νόμους και στην φιλοσοφική παράδοση που συνεισέφερε στην διαμόρφωση των νόμων. Ωστόσο είναι σημαντικό να αντισταθούμε σε αυτή την υποκίνηση, γιατί η υποχώρηση σε αυτή θα σήμαινε την εγκατάλειψη της πιθανότητας της αποκατάστασης της πραγματικής κατανόησης του γάμου, και με αυτό, της ελπίδας για την επαναδόμηση μιας υγιούς κουλτούρας γάμου. Θα «κλείδωνε» την ψεύτικη και καταστροφική αντίληψη ότι ο γάμος είναι μόνο ρομάντζο και άλλες απολαύσεις ενηλίκων, και όχι πραγματικά για την αναπαραγωγή και τον μοναδικό χαρακτήρα και αξία πράξεων και σχέσεων των οποίων το νόημα έχει διαμορφωθεί από την ικανότητά τους για την δημιουργία, προώθηση και προστασία της ζωής. Στην κοινωνία των συζύγων και την ανατροφή των παιδιών (που, ως δώρα του Θεού, είναι καρπός της συζυγικής αγάπης των γονέων τους), ανακαλύπτουμε τους βαθύτερους λόγους και τα οφέλη της συμφωνίας του γάμου.

Αναγνωρίζουμε ότι υπάρχουν αυτοί που υπεραμύνονται της ομοφυλοφιλικής και πολυγαμικής συμπεριφοράς και σχέσεων, ακριβώς όπως υπάρχουν και αυτοί που υπεραμύνονται άλλων μορφών ανήθικης συμπεριφοράς. Έχουμε συμπόνια για αυτούς, τους σεβόμαστε ως ανθρώπινα όντα που κατέχουν βαθιά, εγγενή, και ίση αξιοπρέπεια, και αναγνωρίζουμε τους άντρες και τις γυναίκες που παλεύουν, συχνά με ελάχιστη βοήθεια, να αντισταθούν στον πειρασμό να ενδώσουν σε επιθυμίες που αυτοί, όσο και εμείς, αντιλαμβάνονται ως ανάρμοστες. Στεκόμαστε δίπλα τους, ακόμη και αν σφάλουν. Εμείς, όσο και αυτοί, είμαστε αμαρτωλοί που έχουμε φανεί ανάξιοι στην πρόθεση του Θεού για τις ζωές μας. Εμείς, όσο κι αυτοί, είμαστε σε διαρκή ανάγκη της υπομονής του Θεού, της αγάπης και της συγχώρεσής Του. Καλούμε ολόκληρη την Χριστιανική κοινότητα να αντισταθεί στην σεξουαλική ανηθικότητα, και την ίδια ώρα να απέχει από το να καταδικάσει κακοπροαίρετα αυτούς που ενδίδουν σε αυτή. Η απόρριψη της αμαρτίας, αν και απόλυτη, δεν θα πρέπει ποτέ να γίνει απόρριψη των αμαρτωλών. Γιατί κάθε αμαρτωλός, ανεξάρτητα από το αμάρτημα, είναι αγαπητός από το Θεό, που δεν επιθυμεί την καταστροφή μας αλλά την μεταστροφή των καρδιών μας. Ο Ιησούς καλεί

όλους όσους λοξοδρομούν από το μονοπάτι της αρετής σε «έναν πιο εξαίρετο τρόπο». Ως μαθητές του θα βοηθήσουμε με αγάπη όλους όσους ακούν την έκκληση και θέλουν να ανταποκριθούν.

Επιπροσθέτως αναγνωρίζουμε ότι υπάρχουν ειλικρινείς άνθρωποι που διαφωνούν μαζί μας, καθώς και με τις διδαχές της Βίβλου και της Χριστιανικής παράδοσης, σε ζητήματα σεξουαλικής ηθικής και της φύσης του γάμου. Κάποιοι που εισέρχονται σε ομοφυλοφιλικές ή πολυγαμικές σχέσεις αναμφίβολα μπορεί να αντιλαμβάνονται τις ενώσεις τους ως πραγματικά συζυγικές. Αδυνατούν να κατανοήσουν, ωστόσο, ότι ο γάμος γίνεται πραγματικότητα από την σεξουαλική αλληλοπλήρωση ανδρός και γυναικός, και ότι το ευρύτατο, πολυεπίπεδο μοίρασμα της ζωής που είναι ο γάμος περιλαμβάνει σωματική ενότητα του είδους που ενώνει άνδρα και γυναίκα βιολογικά ως αναπαραγωγική μονάδα. Αυτό συμβαίνει επειδή το σώμα δεν είναι απλώς εξωτερικό όργανο του ανθρώπου, αλλά πραγματικά κομμάτι της προσωπικής πραγματικότητας του ανθρώπινου όντος. Τα ανθρώπινα πλάσματα δεν είναι απλώς κέντρα συνειδητότητας ή συναισθημάτων, ή μυαλά, ή πνεύματα, που κατοικούν σε μη προσωπικά σώματα. Το ανθρώπινο ων είναι ένα δυναμικό σύνολο από κορμί, μυαλό, και πνεύμα. Ο γάμος είναι αυτό που ένας άνδρας και μια γυναίκα θεσπίζουν όταν, αφηφώντας όλους τους άλλους και υποσχόμενοι δια βίου δέσμευση, βρίσκουν ένα μοίρασμα ζωής σε κάθε επίπεδο ύπαρξης – βιολογικής, αισθηματικής, διάθεσης, λογικής και πνευματικής – σε μια δέσμευση που είναι επισφραγισμένη, ολοκληρωμένη και πραγματωμένη από την ερωτική πράξη αγάπη στην οποία οι σύζυγοι γίνονται σάρκα μία, όχι μεταφορικά, αλλά εκπληρώνοντας μαζί τις συνθήκες συμπεριφοράς της αναπαραγωγής. Για αυτό στην Χριστιανική παράδοση, και ιστορικά στον Δυτικό νόμο, οι ολοκληρωμένοι γάμοι δεν είναι διαλυτοί ή ακυρώσιμοι λόγω υπογονιμότητας, παρόλο που η φύση των συζυγικών σχέσεων διαμορφώνεται και δομείται από τον ουσιαστικό προσανατολισμό του μεγάλου αγαθού της αναπαραγωγής.

Αντιλαμβανόμαστε ότι πολλοί συμπολίτες μας, περιλαμβανομένων κάποιων Χριστιανών, πιστεύουν ότι ο ιστορικός ορισμός του γάμου ως την ένωση ενός άνδρα και

μιας γυναίκας είναι μια άρνηση της ισότητας ή των κοινωνικών δικαιωμάτων. Αναρωτιούνται τι να πουν προς απάντηση στο επιχείρημα που επιβεβαιώνει ότι δεν θα πάθουν αυτοί ή οποιοσδήποτε κανένα κακό αν ο νόμος της κοινότητας αναγνώριζε σε δύο άνδρες ή δύο γυναίκες που ζούσαν μαζί σε σεξουαλική σχέση το στάτους των «παντρεμένων». Δεν θα επηρέαζε άλλωστε τους δικούς τους γάμους, ή μήπως όχι; Κατόπιν σκέψης, ωστόσο, το επιχείρημα ότι οι νόμοι που επικυρώνουν ένα είδος γάμου δεν θα επηρεάσουν ένα άλλο δεν ευσταθεί. Αν επρόκειτο να αποδείξει κάτι, θα αποδείκνυε πάρα πολλά: η υπόθεση ότι το νομικό στάτους ενός θεσπισμένου είδους σχέσης γάμου δεν επηρεάζει άλλο, δεν θα υποστήριζε μόνο τους γάμους μεταξύ συντρόφων ιδίου φύλου: θα μπορούσε να ισχύσει με ίση εγκυρότητα σε σχέσεις πολυερωτικές, πολύγαμα νοικοκυριά, ακόμη και ενήλικες αδελφούς, αδελφές ή αδελφούς και αδελφές που ζουν σε αιμομικτικές σχέσεις. Αν αυτοί, εις το όνομα της ισότητας και των κοινωνικών δικαιωμάτων, αναγνωριστούν ως νόμιμοι γάμοι, δεν θα επηρέαζαν άλλες σχέσεις; Όχι. Η αλήθεια είναι ότι ο γάμος δεν είναι κάτι αόριστο ή ουδέτερο που ο νόμος μπορεί να ορίζει και να επαναπροσδιορίζει νομίμως ώστε να ικανοποιεί αυτούς που είναι ισχυροί και έχουν επιρροή.

Κανείς δεν έχει κοινωνικό δικαίωμα να μεταχειρίζεται μια μη –συζυγική σχέση σαν ένα γάμο. Ο γάμος έχει μια αντικειμενική πραγματικότητα – μια συμφωνημένη ένωση άντρα και γυναίκας – η οποία είναι καθήκον του νόμου να αναγνωρίζεται και να υποστηρίζεται εις το όνομα της δικαιοσύνης και του κοινού καλού. Αν αποτύχει να είναι αυτό, πραγματικά κοινωνικά δεινά έπονται. Πρώτον, η θρησκευτική ελευθερία αυτών για τους οποίους αυτό είναι θέμα συνείδησης τίθεται σε κίνδυνο. Δεύτερον, τα δικαιώματα των γονέων καταχρώνται καθώς τα προγράμματα οικογενειακής ζωής και σεξουαλικής διαπαιδαγώγησης στα σχολεία χρησιμοποιούνται για να διδάξουν τα παιδιά πως μια πεφωτισμένη κατανόηση αντιλαμβάνεται ως «γάμους» τις σεξουαλικές σχέσεις που πολλοί γονείς πιστεύουν πως είναι θεμελιωδώς μη – συζυγικές και ανήθικες. Τρίτον, το κοινό καλό της δημόσιας κοινωνίας καταστρέφεται όταν ο ίδιος ο νόμος, με την καθοριστική παιδαγωγική λειτουργία του, γίνεται εργαλείο για την διάβρωση μιας υγιούς κατανόησης του γάμου πάνω στην οποία βασίζεται η άνθιση της κουλτούρας του γάμου σε κάθε κοινωνία. Δυστυχώς, σήμερα απέχουμε πολύ από το να έχουμε μια ανθούσα

κουλτούρα γάμου. Αλλά αν πρόκειται να ξεκινήσουμε την ζωτικής σημασίας διαδικασία της αναμόρφωσης των νόμων και των εθίμων για να ξαναδομήσουμε μια τέτοια κουλτούρα, το τελευταίο πράγμα που μπορούμε να ανεχτούμε είναι ο επαναπροσδιορισμός του γάμου με τέτοιο τρόπο ώστε να ενσωματωθεί στους νόμους μας μια ψευδής δήλωση περί του τι είναι γάμος.

Και έτσι είναι από αγάπη (όχι «σκοπό») και συνετό ενδιαφέρον για το κοινό καλό (όχι «προκατάληψη»), που δεσμευόμαστε να εργαζόμαστε ατέρμονα για να διατηρήσουμε το νόμιμο ορισμό του γάμου ως την ένωση ενός άντρα και μιας γυναίκας και να ξαναχτίσουμε την κουλτούρα του γάμου. Πως θα μπορούσαμε, ως Χριστιανοί, να πράξουμε διαφορετικά; Η Βίβλος μας διδάσκει ότι ο γάμος είναι ένα κεντρικό κομμάτι της συμφωνίας της δημιουργίας του Θεού. Πράγματι, η ένωση άντρα και γυναίκας είναι ανακλά το δεσμό μεταξύ Χριστού και της εκκλησίας Του. Και έτσι ακριβώς όπως ο Χριστός ήταν πρόθυμος, από αγάπη, να παραδώσει Εαυτόν για την εκκλησία σε μια πλήρη θυσία, είμαστε πρόθυμοι, με αγάπη, να κάνουμε οποιεσδήποτε θυσίες χρειαστούν για χάρη του ανεκτίμητου θησαυρού που είναι ο γάμος.

ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Πνεύμα Κυρίου του Θεού είναι επ' εμέ· διότι ο Κύριος με έχρισε διά να ευαγγελίζωμαι εις τους πτωχούς· με απέστειλε διά να ιατρεύσω τους συντετριμμένους την καρδίαν, να κηρύξω ελευθερίαν εις τους αιχμαλώτους και άνοιξιν δεσμοτηρίου εις τους δεσμίους· Ησαΐας 61:1

*Απόδοτε λοιπόν τα του Καίσαρος εις τον Καίσαρα και τα του Θεού εις τον Θεόν.
Ματθαίος 22: 21*

Η πάλη για θρησκευτική ελευθερία σε όλους τους αιώνες έχει υπάρξει μεγάλη και κοπιαστική, αλλά δεν είναι μια νέα ιδέα ή μια πρόσφατη εξέλιξη. Η φύση της θρησκευτικής ελευθερίας βασίζεται στον χαρακτήρα του Ίδιου του Θεού, του Θεού που είναι πληρέστερα γνωστός μέσα από την ζωή και το έργο του Ιησού Χριστού. Αποφασισμένοι να ακολουθήσουν τον Ιησού πιστά στη ζωή και τον θάνατο, οι

πρωτοχριστιανοί επικαλούνταν τον τρόπο με τον οποίο έγινε η Ενσάρκωση: «Έστειλε ο Θεός τον Χριστό, όπως κάποιοι πιστεύουν, σαν έναν τύραννο να επισειεί φόβο και τρόμο; Όχι, αλλά με ευγένεια και ταπεινότητα...γιατί ο εξαναγκασμός δεν είναι χαρακτηριστικό του Θεού» (Επιστολή στον Διόγνητο 7.3-4). Συνεπώς το δικαίωμα για θρησκευτική ελευθερία βασίζεται στο παράδειγμα του ίδιου του Χριστού και στην αυτή αξιοπρέπεια του ανθρώπου που έχει δημιουργηθεί κατ' εικόνα του Θεού – μια αξιοπρέπεια, όπως οι ιδρυτές μας διακήρυσσαν, εγγενή σε κάθε άνθρωπο, και γνωστή από όλους με την χρήση της σωστής λογικής.

Οι Χριστιανοί ομολογούν ότι ο Θεός μόνο είναι Κύριος της συνείδησης. Η ανοσία στον θρησκευτικό εξαναγκασμό είναι ο θεμελιώδης λίθος μιας αβίαστης συνείδησης. Κανείς δεν θα πρέπει να υποχρεώνεται να υιοθετήσει οποιαδήποτε θρησκεία ενάντια στη θέλησή του, ούτε θα έπρεπε να απαγορεύεται στους πιστούς να λατρεύουν το Θεό σύμφωνα με τις επιταγές της συνείδησης ή να εκφράζουν ελεύθερα και δημόσια τις βαθιές θρησκευτικές τους πεποιθήσεις. Ότι είναι αληθές για τα άτομα ισχύει και για τις θρησκευτικές κοινότητες επίσης.

Είναι ειρωνικό που αυτοί που σήμερα επιβεβαιώνουν δικαιώματα για τη δολοφονία των αγέννητων, των ηλικιωμένων και των ανήμπορων και επίσης δικαιώματα για την εμπλοκή σε ανήθικες σεξουαλικές πρακτικές, και ακόμη δικαιώματα για την ολοκλήρωση τέτοιων πρακτικών σε σχέσεις αναγνωρισμένες και ευλογημένες από το νόμο – τέτοια άτομα που επικαλούνται αυτά τα «δικαιώματα»είναι πολύ συχνά στην εμπροσθοφυλακή αυτών που καταπατούν την ελευθερία των άλλων να εκφράσουν τις θρησκευτικές και ηθικές τους δεσμεύσεις στην ιεροσύνη της ζωής και στην αξιοπρέπεια του γάμου ως την συζυγική ένωση άντρα και γυναίκας.

Αυτό το βλέπουμε, για παράδειγμα, στην προσπάθεια αποδυνάμωσης ή εξάλειψης άρθρων συνείδησης, και συνεπώς στον εξαναγκασμό θεσμών υπέρ ζωής (περιλαμβανομένων νοσοκομείων και κλινικών συνδεδεμένων με τη θρησκεία), και γιατρούς, χειρουργούς, νοσοκόμους και άλλους επαγγελματίες της υγείας που τάσσονται υπέρ ζωής να αναφέρονται σε αμβλώσεις και, σε ορισμένες περιπτώσεις, ακόμη και να πραγματοποιούν ή να συμμετέχουν σε αμβλώσεις. Το βλέπουμε στην

χρήση θεσπισμάτων ενάντια στις διακρίσεις για την υποχρέωση θρησκευτικών θεσμών, επιχειρήσεων, και παροχών υπηρεσιών διαφόρων ειδών να συμβιβαστούν με δραστηριότητες που κρίνουν ως βαθιά ανήθικες ή να βάλουν λουκέτο. Μετά την νομοθετική επιβολή των «γάμων ιδίου φύλου» στην Μασαχουσέτη, για παράδειγμα, οι Καθολικές Φιλανθρωπικές οργανώσεις επέλεξαν με μεγάλο δισταγμό να βάλουν τέλος στο έργο ενός αιώνα βοήθεια για την τοποθέτηση ορφανών παιδιών σε καλά σπίτια, προκειμένου να μη συμβιβαστούν με μια νομική ανακοίνωση που τοποθετεί παιδιά σε νοικοκυριά συντρόφων ιδίου φύλου, παραβιάζοντας τις Καθολικές ηθικές διδαχές. Στο Νιού Τζέρσι, μετά την θέσπιση ενός πλάνου ημι-συζυγικών «κοινωνικών ενώσεων», σε ένα ίδρυμα Μεθοδιστών αρνήθηκε η φοροαπαλλαγή όταν απέρριψε, ως θέμα θρησκευτικής συνείδησης, την διάθεση ενός χώρου που του ανήκε και λειτουργούσε για να χρησιμοποιηθεί για τελετές που ευλογούν ενώσεις ομοφυλοφίλων. Στον Καναδά και σε κάποια Ευρωπαϊκά κράτη, Χριστιανοί κληρικοί έχουν διωχθεί γιατί κήρυτταν Βιβλικούς κανόνες ενάντια στην πρακτική της ομοφυλοφιλίας. Νέοι νόμοι για εγκλήματα μίσους στην Αμερική αναβιώνουν το φάντασμα της ίδιας πρακτικής εδώ.

Στις πρόσφατες δεκαετίες ένας αυξανόμενος όγκος νομικών υποθέσεων έχει ακολουθήσει την μείωση του σεβασμού των θρησκευτικών αξιών στα μέσα μαζικής ενημέρωσης, την ακαδημαϊκή ζωή και την πολιτική ηγεσία, με αποτέλεσμα περιορισμούς στην ελεύθερη πρακτική της θρησκείας. Θεωρούμε πως αυτή είναι μια δυσοίωνα εξέλιξη, όχι μόνο λόγω της απειλής της στην ατομική ελευθερία που είναι εγγυημένη για κάθε άτομο, ανεξάρτητα από την πίστη του/ της, αλλά επειδή αυτή η τάση απειλεί επίσης την γενική ευημερία και την κουλτούρα της ελευθερίας πάνω στην οποία το σύστημα της ρεπουμπλικανικής μας κυβέρνησης έχει ιδρυθεί. Περιορισμοί στην ελευθερία της συνείδησης ή την ικανότητα να προσλάβει κανείς άτομα της δικής του πίστης ή ευσυνείδητων ηθικών πεποιθήσεων για τους θρησκευτικούς θεσμούς, για παράδειγμα, υπονομεύει την βιωσιμότητα των άμεσων δομών της κοινωνίας, του βασικού προστατευτικού ενάντια στην αλαζονική εξουσία του κράτους, που έχει ως αποτέλεσμα στον ήπιο δεσποτισμό για τον οποίο ο Τοκβίλ είχε τόσο προφητικά προειδοποιήσει.¹ Η αποσύνθεση της κοινωνίας είναι ένα πρελούδιο στην τυραννία.

Ως Χριστιανοί, λαμβάνουμε σοβαρά υπόψη την Βιβλική νουθεσία να σεβόμαστε και να υπακούμε αυτούς σε εξουσία. Πιστεύουμε στο νόμο και την εξουσία του νόμου. Αναγνωρίζουμε το καθήκον να συμμορφωνόμαστε με τους νόμους είτε τυχαίνει να μας αρέσουν είτε όχι, εκτός και αν οι νόμοι είναι κατάφορα άδικοι ή απαιτούν από αυτούς που τους ακολουθούν να πράξουν κάτι άδικο ή ανήθικο. Ο βιβλικός σκοπός των νόμων είναι η διατήρηση της τάξης και η υπηρεσία της δικαιοσύνης και του κοινού καλού: εντούτοις νόμοι που είναι άδικοι –και ειδικά νόμοι που στοχεύουν στον εξαναγκασμό πολιτών να κάνουν κάτι άδικο – υπονομεύουν το κοινό καλό, περισσότερο από ότι το εξυπηρετούν.

Γυρνώντας πίσω στις πρώτες μέρες της εκκλησίας, οι Χριστιανοί έχουν αρνηθεί να συμβιβαστούν στην διακήρυξη του ευαγγελίου. Στις Πράξεις 4, ο Πέτρος και ο Ιωάννης διατάχθηκαν να σταματήσουν το κήρυγμα. Η απάντησή τους ήταν « Αν ήναι δίκαιον ενώπιον του Θεού να ακούωμεν εσάς μάλλον παρά τον Θεόν, κρίνατε. Διότι ημείς δεν δυνάμεθα να μη λαλώμεν όσα είδομεν και ηκούσαμεν». Μέσα στους αιώνες, ο Χριστιανισμός έχει διδάξει ότι η κοινωνική ανυπακοή δεν είναι μόνο επιτρεπτή, αλλά κάποιες φορές επιβάλλεται κιόλας. Δεν υπάρχει πιο εύγλωττη υπεράσπιση των δικαιωμάτων και των καθηκόντων μιας θρησκευτικής συνείδησης από αυτή που προσέφερε ο Μάρτιν Λούθορ Κίνγκ, ο νεώτερος, στην «Επιστολή από μια Φυλακή του Μπέρμινγχαμ» (*Letter from a Birmingham Jail*). Γράφοντας με μια σαφώς Χριστιανική σκοπιά, και αναφέροντας χωρία Χριστιανών συγγραφέων όπως ο Αυγουστίνος και ο Ακίνας, ο Κίνγκ δίδαξε πως οι δίκαιοι νόμοι ανυψώνουν και εξευγενίζουν τα ανθρώπινα πλάσματα επειδή είναι ριζωμένοι στον ηθικό νόμο του οποίου η υπέρτατη πηγή είναι ο Ίδιος ο Θεός. Οι άδικοι νόμοι υποβιβάζουν τα ανθρώπινα πλάσματα. Από τη στιγμή που δεν μπορούν να ισχυριστούν εξουσία πέραν της καθαρής ανθρώπινης βούλησης, φείδονται οποιασδήποτε δύναμης να δεσμεύσουν την συνείδηση. Η προθυμία του Κίνγκ να πάει στη φυλακή, αντί να συμβιβαστεί με τη νομική αδικία, ήταν παραδειγματική και εμπνευσμένη.

Επειδή τιμούμε την δικαιοσύνη και το κοινό καλό, δεν θα συμβιβαστούμε με κανένα διάταγμα που στοχεύει στον εξαναγκασμό των ιδρυμάτων και θεσμών μας να

συμμετέχουν σε αμβλώσεις, εμβryo-καταστροφική έρευνα, υποβοηθούμενη αυτοκτονία και ευθανασία, ή οποιαδήποτε πράξη κατά ζωής. Ούτε θα υποκύψουμε σε οποιαδήποτε εξουσία που στοχεύει να μας εξαναγκάσει να ευλογήσουμε ανήθικες σεξουαλικές σχέσεις, να τις αντιμετωπίσουμε σαν γάμους ή ισοδύναμα, ή να απέχουμε από την διακήρυξη της αλήθειας, όπως τη γνωρίζουμε, για την ηθική και την ανηθικότητα και το γάμο και την οικογένεια. Θα αποδώσουμε στο ακέραιο και απλόχερα τα του Καίσαρος εις τον Καίσαρα. Αλλά σε καμία περίπτωση δεν θα αποδώσουμε εις τον Καίσαρα τα του Θεού.

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Robert George

Καθηγητής , McCormick Professor of Jurisprudence, Princeton University

Timothy George

Καθηγητής , Beeson Divinity School, Samford University

Chuck Colson

Ιδρυτής του Chuck Colson Center for Christian Worldview (Lansdowne, VA)

¹Alexis de Toqueville, *Democracy in America*

Copyright 2009 Charles Colson, Robert George, Timothy George